

Patrick Wilde har skrivit manus till *Get Real*:

Stå för den du är.
Visa vem du är.
Lätt att säga, men hur
är man mod att berätta
för omvärlden om sin
homosexualitet?
Och varför är det
viktigt att
berätta?

Var ärlig mot dig själv

AV AGNETA SVENSSON

Foto: Klas Viklund

— **M**an måste utbilda och undervisa och informera unga människor om homosexualitet. Om man inte gör det så skapar man en absurd och farlig situation.

Det menar Patrick Wilde, brittisk manusförfattare till filmen *Get Real*.

Hans historia utspelar sig till största delen i en gymnasieskola. Där går bland andra Steven som är helt på det klara med att han blir förälskad i pojkar och inte i tjejer. Däremot så har han inte vågat berätta det för någon. Nästan inte i alla fall, hans bästa vän, en tjejkompis, är förstas införstådd med vem han egentligen är. Filmen handlar om hur han övervinner sitt inre motstånd och till sist kommer ut, inför hela skolan.

– Steven handlar inte om mig själv. Med han är den pojke som jag själv önskar att jag hade varit, i hans ålder. Men jag kom inte ut som homosexuell förrän i tjuogoårsåldern, berättar Patrick.

När jag berättar för Patrick om att det i Sverige finns informatörer från RFSL ute på våra skolor, homosexuella vuxna som berättar om sin läggning och avdramatiserar homosexualitet, blir han väldigt entusiastisk.

– I England är det förbjudet att informera i skolorna om detta, men hade det funnits – så självklart, för mig hade det betydtt mycket.

Brittisk lagstiftning var en bidragande orsak till att Patrick Wilde skrev historien om Steven. Det blev inte legalt att vara gay i England förrän 1969, och lesbiska kvinnor nämns överhuvudtaget inte, enligt Patrick. I Storbritannien finns också en lag kring "the age of consent". Alltså när en individ enligt lag har förmåga att själv samtycka till sex. När Patrick Wilde först

skrev *Get Real*, så var åldern för pojkar 21 år och 16 år för flickor. Numera gäller 18 år för pojkar och 16 år för tjejer.

– Resultatet blir att unga killar hänvisas till parker och offentliga toaletter, precis som Steven och John i filmen. Och om någon ertappas med en yngre man, riskerar han fängelse och där blir han behandlad som en pedofil av de andra fångarna. Englands lagstiftning skapar en farlig situation på flera sätt.

Manuskriptet till *Get Real* var först en teaterpjäs, skriven för den fria gruppen i London där Patrick var verksam som regissör. Pjäsen blev en succé, och flyttades till bättre och bättre scener och slutade på West end.

– När jag skrev pjäsen så var det ett slags terapi för mig, jag hade genomgått en svår tid i ett förhållande med en man som var som filmens John, och det hade gjort mig mycket olycklig.

Rollkaraktären John är en kille som är osäker på vem han är, och han vågar inte stå för sitt kärleksförhållande till Steven. När filmen skulle spelas in, satte sig Patrick och regissören på en restaurang för att diskutera manuskriptet. Regissören sade: "Ge mig tjuugo anledningar till att Steven ska komma ut som bög". Patrick gav honom en lapp där han snabbt rafsade ner i alla fall sjutton skäl. Episoden fick ett putslustigt slut, när lappen glömdes kvar på bordet och servitören möttes av sjutton välmående råd om varför han borde komma ut som gay.

Här är fem av dem:

★ Ärlighet varar längst – det är den viktigaste regeln.

★ Alla vill ha roligt när de är unga. Det har du

inte om du inte är den som du egentligen är, och den tiden får du aldrig tillbaka.

★ Väntar du för länge så blir det svårt, nästan omöjligt. Du hamnar i ett äktenskap som gör dig olycklig och du får barn. Du är oärlig mot din fru och dina barn, och genom eventuella gaykontakter vid sidan av så riskerar du din och familjens hälsa.

★ Många kvinnor blir förälskade i homosexuella män, vilket är lätt hänt eftersom många bögar umgås mycket med kvinnor. Dessa kvinnor blir sårade när de får veta sanningen.

★ Ju tidigare du talar om det för dina föräldrar, desto bättre. Föräldrar vill ha barnbarn. Låt dem slippa de där åren fram tills du är 25-30 år då de bara väntar på att du ska träffa någon.

Patrick Wilde inser att hans karaktärer kan fungera som modeller och förebilder. Det tycker han är bra. Han har ansträngt sig för att Steven ska framstå som en ganska vanlig kille, som bor på en liten ort med hyggliga föräldrar.

– Bögar längre tillbaka i tiden var camp. Men när Rock Hudson visade sig vara gay, då kunde vem som helst vara bög, för han var ju den mest macho typ man kunde tänka sig. Men rollmodeller i TV är egentligen mycket bättre än förebilder på film. Det är ju TV som alla pratar om och som alla ser. De flesta brittiska såpor, till exempel, har någon sorts karaktär som är gay.

Men homofobin är utbredd i England, enligt Patrick, och detta vill han ändra på. Fördomar mot homosexuella riskerar att drabba unga människor i deras egna hem. De flesta föräldrar utgår ifrån att deras barn är heterosexuella. En tonåring som just börjat inse att han eller hon är homosexuell, kan få höra fördömande och okunniga uttalanden från sina föräldrar. En situation som inte gör det lättare att komma ut och vara ärlig.

– Jag vill också visa att homos älskar, de har inte bara sex, vilket är en av missuppfattningarna om homosexuella. Och den bottnar till viss del hos oss själva, därför att många, särskilt bögar, är besatta av sex, säger han med ett inslag av självironi.

Patrick Wilde pratar mycket och gärna om sin film, och om tangerande ämnesområden. Sex, fotboll, vänskapsförhållanden med kvinnor, brittisk kolonialhistoria – vårt samtal innehåller inte särskilt många döda punkter. Men trots att han skrivit historien delvis för att väcka diskussion om homosexualitet, så tycker han att det lite synd att ämnet hela tiden står i centrum.

– Det är problematiskt att prata om den här filmen och göra reklam för den. Det blir att prata om ämnet och inte om filmen som ett konstverk eller som underhållning. Det är svårt för folk att se att det bara är en film – men vi vinner priser, och det är väl ett bevis på att vi gjort en bra film.

Se vidare Filmhandledning längre bak i tidningen.

Trångt i portgången

”Nej, detta är inget för oss, för vi har inga homosexuella på vår skola”. Ett vanligt argument när informatörer från RFSL vill besöka skolor och prata om homosexualitet.

Barn och ungdomar möter stereotyper i den massmediala bilden av homosexuella. Skämt om homosexuella och förlöjligande präglar den bild de får.

Det hävdar i alla fall Maria Karlsson, från Riksförbundet för sexuellt likaberättigande, RFSL. Hon är verksam som skolinformator, och besöker framför allt högstudier och gymnasieskolor.

– Det är viktigt att få träffa en livslevande människa som är homosexuell, och när vi kommer så får man se de verkliga människorna. Kändisar är något annat, säger hon.

Även på mellanstudieskolor, lågstudier och förskolor är det viktigt att samtala om homosexualitet. Men det är långtifrån någon självklarhet, enligt Ann-Marie Helmadotter, som har pratat med många yngre barn kring dessa frågor. Ett hinder är att skolledning och lärare inte ser att denna fråga

handlar om våra grundläggande värderingar, på samma sätt som rasism och nazism.

– Barn kan prata om det här. Man måste inse att några av de här fyra-femåringarna växer upp och blir homosexuella. Många säger att ”nej, man kan inte prata om sex med så små barn”. Men man kan prata om andra saker, som kärlek, familjer och om att relationer kan se olika ut, säger Ann-Marie.

Små barn utsätts också för ett flöde av information, liksom alla andra i samhället. De måste få tillfälle att prata om det dom hör och ser. Överhuvudtaget efterlyser Maria Karlsson och Ann-Marie Helmadotter det öppna samtalet.

– Tystnaden är värst. Jag saknar vardagshjältarna, de som öppet tar ställning och intresserar sig för den här frågan. De heterosexuella, var är de?

FAKTARUTA

Patrick Wilde, Ann-Marie Helmadotter och Maria Karlsson besökte BUFF, Barn och ungdomsfilmfestivalen i Malmö. Patrick Wilde introducerade visningarna av filmen *Get real*, och RFSL:s informatörer höll en föreläsning kring frågor om homosexualitet och skola.